

ærede Minister desuden oplyst, at man fra Begyndelsen af, og det særlig her i Landstinget, har gjort en fejl Beregning over den omtalte Banes Rentabilitet. Man har i sin Tid ved Behandlingen af Loven af 1894 om de mange Privatbaners Anlæg, hvor Staten skulde give Halvdelen af Anlægskapitalen, for denne Banes Vedkommende gjort en Undtagelse, idet Ordføreren her — hvis jeg maa tillade mig at oplæse dette — siger: „Dernæst er der foreslaaet en Jernbane fra Lyngby til Vedbæk“, og i Folketinget har man, siger han, villet nedsætte Statskassens Bidrag til Ekspropriationsudgiften; men „Udvalget har været enigt om at gaa et Skridt videre endnu end Folketinget“ — „Vi mene, at denne Bane er stillet under saa favorable Vilkaar med Hensyn til at betale sig og derved vistnok ogsaa forholdsvis let vil kunne skaffe Penge til Veje, at vi mene at kunne gøre en Undtagelse, saaledes at den ikke faar noget Bidrag til Ekspropriationsudgifter og heller ikke til Driftsmateriel“. Det var Landstingets Stilling i 1893—94. Det har nu, som den højtærede Minister udtalte, vist sig at være en ganske fejl Forudsætning, under hvilken man undtog denne Bane fra den almindelige Regel. Banen har saa lidet vist sig rentabel, at den endogsaa har vist sig at være mindre rentabel, end de allerfleste af de andre. I Tillid dels til Banens Rentabilitet, en Tillid, som ogsaa Landstingets Udvalg nærrede, dels til en i sin Tid af Overingeniør Ernst foretagen Beregning, hvorefter Udgifterne til Banen kun skulde blive 700,000 Kr., have private og Institutioner, bl. a. Grosserer Alfred Christensen og „De forenede Papirfabrikker“ overfor Handelsbanken, der har financieret Foretagendet, garanteret for den Sum, Banen vilde koste ud over 700,000 Kr. Nu viser det sig for det første, at den Beregning, man i sin Tid har opstillet her i Landstinget og fra Regeringens Side over Banens Rentabilitet, er forkert, og for det andet, at den Beregning, som er opstillet af Overingeniør Ernst, naar han har sagt, at det vilde blive et minimalt Beløb, Banen vilde koste ud over 700,000 Kr., ogsaa er forkert, idet Banen har kostet 900,000 Kr., og der altsaa paa en Sum af 700,000 Kr. er den meget betydelige Overskridelse 200,000 Kr.

Det er blevet sagt — jeg tror, det var i Folketingets Udvalg for Andragender —, at det var særlig Materiellet, der forarsagede Overskridelsen. Det lyder næsten utroligt, at Materiellet i den Tid skulde være steget i den Grad, at det skulde have kostet 200,000 Kr. mere. Men hvorledes det nu end forholder sig, er denne private Mand under en fejl Forudsætning gaaet ind paa at garantere. Det er ganske rimeligt, at han lider et Tab, og man kan ikke fra Statens Side absolut paatage sig at dække dette, det har maaske været en Letsindighed af ham. Derfor er Ministeriet heller ikke gaaet den Vej at ville dække den vedkommendes Tab, men har ment — det antager jeg har været Motivet til, at man i det hele taget er fremkommen med dette Forslag —, at da den Forudsætning, under hvilken man har gjort en Undtagelse for denne Banes Vedkommende, har vist sig at være absolut forkert, er der Grund for Rigsdagen og Regeringen til at støtte Banen lidt yderligere, end man tidligere havde tænkt sig. Derfor foreslaas det i Lovforslaget til Ekspropriation og Driftsmateriel at yde et Bidrag, som dog ikke maa overstige 20 pCt. af de dertil medgaaende Beløb. Jeg synes, at der er ganske god Grund til at gøre det, da Rigsdagen og Regeringen rimeligvis den Gang har gjort den omtalte Undtagelse ud fra fejle Forudsætninger, og jeg kan ikke se, at Sagen, som den ærede sidste Taler udtalte, har saadanne Vanskeligheder, at der just skulde behøves et Udvalg om den. At det ærede Medlem ikke har haft Tid eller Lejlighed til at sætte sig ind i den, er beklageligt nok, men det er i Virkeligheden en ganske lille Sag, som det er nemt at sætte sig ind i.

Villars Lunn: Min ærede Kollega, som nu talte, bebrejdede mig, at jeg ikke havde haft Tid og Lejlighed til at sætte mig ind i Sagen, og han vilde maaske ogsaa have sagt, at jeg ikke havde haft Evne dertil. Jeg vil komplimentere ham, fordi han kan tale her ikke alene paa den private Interessers Vegne, men ogsaa paa Ministeriets Vegne. Han tilkendegav et saa intimt Kendskab til Sagen, at det forbavser mig. — Dette vil jeg svare ham til Gengæld for den Forbavselse, han udtalte